

**Évközi 31. vasárnap – 2013. november 3. – C év**

Egy kislány súlyos műtéten esett át és komoly vérvesztéséget szenvedett. Gyorsan vért kellett kapnia, hogy túlélje az operációt. A kislánynak azonban ritka vércsoportja volt, és a kórházban nem volt tartalékban olyan vér, ami megfelelő lett volna. Az orvosok és a szülők már szinte kétségbeestek, amikor az édesapának hirtelen eszébe jutott, hogy a kislány testvérenek, a nyolcéves kisfiuknak szintén ugyanilyen vércsoportja van. Gyorsan behívták hát a műtőbe a kisfiút, leültették, és elmagyarázták neki, hogy mekkora szükség lenne arra, hogy a véreből adjon a kishúgának. A kisfiú arca halottsápadt lett, a szája sírásra görbült. Gyorsan összeszedte azonban magát, és percekig gondolkodott. A szülők egyre izgatottabbak lettek. A műtétet végző főorvos pedig magában méltatlankodott és megvetette a kisfiút, hogy ennyire gyáván viselkedik, pedig a testvérkéje életéről van szó. A fiú végre egy nagy sóhajjal beleegyezett. Egy gyors vizsgálat után elkezdték hát a vérátömlesztést. Amikor a kislány megkapta testvére vérért, visszatért a szín az arcába és a szíve is szabályosan kezdett dobogni. Az orvosok megkönnyebbülten lélegeztek fel. Közben a kisfiú végig ott üldögélt néma csendben a székben, ahol a vérvételt végezték. Amikor az orvosok és a szülők végre odafordultak őfelé is, halkán megkérdezte: „Akkor most mikor fogok meghalni?” A szülők arca megrándult, az orvos szeme pedig teleszaladt könnyel. Akkor értették meg, hogy a kisfiú végig abban a tudatban volt, hogy a vérátömlesztés halálos: neki meg kell halnia, hogy a kishúga élhessen.

Hogy az ember valójában miért él, mi az élete értelme, azt az dönti el, hogy miért volna képes meghalni, önként odaadni az életét. Olyan sokszor mondogatják emberek valamiről vagy valakiről, hogy én érte élek: ez vagy az az életem értelme! Például sportolók a fociról vagy az úszásról, lovaglásról. Rajongók a kedvenc énekesükről vagy zenekarukról. Szerelmesek a kedvesükről. Apák vagy anyák a gyermekükről. Szorgalmas, törekvő emberek a munkájukról. De valóban komolyan gondolják? Készek lennének meghalni is azért a valamiért vagy valakiért, ami vagy aki látszólag ennyire kedves nekik? Szavakban talán igen ... de a valóságban? Sajnos nagyon sokszor látjuk, hogy a korábban fontos dolgok, cselekedetek, személyek idővel jelentéktelenné válnak az emberek többsége számára. Persze nem mindig baj ez, de amikor személyes kapcsolatokról van szó, vagy olyan hivatásról pl., amivel kapcsolatban életre szóló ígéretet tettünk, akkor nagyon fájdalmas az ilyen hűtlenség, elhidegülés. Igen, azért élünk igazán, amiért meghalni is képesek lennénk.

Persze jogos kérdés, hogy mi vagy ki az, ami vagy aki megérdemel akár ekkora áldozatot is? Nyilván nem érdemes olyasmicért élni, ami értéktelen, vagy kevésbé értékes, mint a saját életünk. De van egyáltalán bármi vagy bárki, aki vagy ami értékesebb a saját életünkénél? Talán nincsen. Akkor miért lehetnek olyan dolgok, személyek, amelyekért vagy akikért az életünket is érdemes feláldoznunk? Azért, mert vannak olyan értékek, cselekedetek és főként kapcsolatok, amelyek szorosan a mi életünkhöz tartoznak, annak lényegi részét képezik, s amelyek nélkül éppen a saját életünk lesz értelmetlenné, értéktelenné. A makkabeus ifjak megdöbbentő példája a mai evangéliumban azt tárja elénk, hogy az Istenben való hit, az Ő parancsainak követése egy ilyen mindennél fontosabb érték, mindennél fontosabb kapcsolat számukra. Enélkül nem akarnak, nem tudnak élni: inkább meghalnak, semmint hogy ennyire elforduljanak Istentől, és valójában önmaguktól is. Feláldozzák az életüket a hitükért, Istennek való kapcsolatukért. Azonban ezt annak a tudatában teszik, hogy valójában nem fogják örökre elveszíteni az életüket, hanem éppen ezzel mentik meg! A feltámadásba vetett remény, ami a mai szentírási olvasmányok központi mondanivalója, abban erősíti meg a keresztény embert, hogy amiért igazán érdemes élni, az nem pusztul el a halálban! Ha az

igazi, az örök életre megmaradó értékekért élünk, vagyis a szeretetből fakadó személyes kapcsolatainkért Istennel és embertársainkkal, akkor nem kell rettegnünk attól, hogy az ezekért hozott áldozataink, akár teljes önfeláldozásunk értelmetlen lesz! A feltámadásban visszkapjuk az életünket, mindazzal együtt, ami azt boldoggá, értékessé teszi. Míg ha nem tudunk áldozatokat hozni azért, azokért, amiket vagy akiket szeretünk, akkor elveszítjük őket már a földi életben, de az örök élet számára is.